

**МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ
УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ
Навчально-науковий інститут сучасного мистецтва
Кафедра режисури та акторської майстерності
імені народної артистки України Лариси Хоролець**

Анотація

до творчого проекту з режисури
«Володимир Винниченко вистава «Брехня» »
на здобуття ступеня вищої освіти «Бакалавр»

Виконала здобувачка
вищої освіти 4 курсу,
групи БСМ 11-20
спеціальності: 026
«Сценічне мистецтво»
Мошина Анна Антонівна

Керівник: кандидат
мистецтвознавства, доцент
Сорока Іван Іванович

Рецензент: кандидат
Мистецтвознавства, доцент.
Осадча Олена Анатоліївна

Допустити до захисту
творчого проекту
Протокол засідання кафедри
№ ____ від _____

Завідувач кафедри –
професор кафедри, народний артист України
_____ Віктор ГИРИЧ

Київ –2024

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
1. ОБҐРУНТУВАННЯ ВИБОРУ ТЕМИ.....	10
2. РЕЖИСЕРСЬКО-ПОСТАНОВОЧНИЙ ПЛАН	14
2.1. Режисерський аналіз	14
2.1.1. Тема.....	14
2.1.2. Проблема.....	14
2.1.3. Конфлікт.....	14
2.1.4. Ідея.....	14
2.1.5. Подійний ряд	15
2.1.6. Сюжет.....	16
2.1.7. Епізоди	18
2.1.8. Композиція.....	19
2.2. Режисерський задум:	20
2.2.1. Надзавдання	22
2.2.2. Наскрізна дія.....	23
2.2.3. Жанр	23
2.2.4. Художній образ вистави.....	23
2.2.5. Характеристика образів по відношенню до головного конфлікту	24
2.2.6. Атмосфера вистави.....	25
2.2.7. Мізансценування	26
2.2.8. Темпоритм	28
2.3. Втілення задуму	29
2.3.1. Робота зі сценографом (художньо-декоративне оформлення)	30
2.3.2. Музично-шумове оформлення.....	31
2.3.3. Світлове оформлення	32
2.3.4. Монтажний лист	33
2.3.5. Графік випуску	36
ВИСНОВКИ	39
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	41
ДОДАТКИ	44

Вступ

Володимир Винниченко – видатний громадський, політичний діяч, прозаїк, художник, драматург. Сам він нерідко називав справою свого життя не політику, а саме літературу.

Винниченка-письменника прозвали "лікарем людських душ", оскільки він вніс нову проблематику української літератури - внутрішній конфлікт людини та пошук сенсу життя. Як революціонер-драматург, він змусив режисерів і театралів України та Європи переосмислити психологічні аспекти через нового героя - інтелігента замість селянина. Також він заснував модерністську течію - неореалізм, філософську концепцію – «конкордизм» (чесність із собою), а також розвинув наукову фантастику й антиутопію.

КОНКОРДИЗМ (від лат. *concordia* – погодження, злагода) – соціально-етична концепція, спрямована на відновлення рівноваги внутрішнього світу людини, гармонію між людиною і суспільством та між людиною і природою.

"Конкордизм", що походить з латинського "погодження" – праця українського письменника Володимира Винниченка, який був написаний ним наприкінці його життя у Франції та відображає його основні погляди. Автор сам описує цю працю як "соціопсихотерапевтичний" трактат. У цьому творі Винниченко висловлює свої думки з різних питань, починаючи від гігієни і закінчуючи оптимальним політичним режимом. На роботу і думки Винниченка суттєво вплинули погляди Фрідріха Ніцше. Протягом життя автора цей твір не був опублікований.

Оригінальну концепцію "Конкордизму" Володимир Винниченко виклав у своєму філософсько-етичному трактаті з однойменною назвою. Перша публікація відбулася у збірці "Невідомий Винниченко" у 2010 році, а окремо трактат був опублікований у 2011 році в Києві. В цьому творі Винниченко намагався розібратися, як подолати перешкоди на шляху до вічного прагнення людей - щастя. "Конкордизм" представляє собою систему методів і правил

активного досягнення щастя, яке є спільним прагненням всіх людей. Ця концепція спрямована на відновлення узгодженості (рівноваги) внутрішнього світу людини за допомогою системи особистих, суспільних і загальнолюдських засобів. Для досягнення такого стану автор пропагував філософсько-світоглядний підхід, відомий як "чесність із собою".

Правила конкордизму:

1. Будь суцільним.
2. Будь чесним із собою.
3. Будь погоджений у слові й дії.
4. Будь послідовним до кінця.
5. Не старайся любити ближніх без оцінки і не претендуй на їхню любов, не будучи цінним для них.
6. Завсігди пам'ятай, що всі люди і ти сам хворі на страшну хворобу дискордизму. Борися не догмою, ненавистю, карою, а розумінням, жалістю, поміччю.
7. Кохайся, з ким любо кохатися, але родину твори тільки з тою людиною, яку ти всією душею і всім тілом хотів би (хотіла б) мати за матір (батька) дітей твоїх.

В. Винниченко-митець — яскрава індивідуальність, у якій поєдналися найсуттєвіші риси перехідної доби — від критичного реалізму до модернізму. Важливе місце в усьому творчому доробку майстра посідає його драматургія, адже п'єси В. Винниченка зіграли дуже важливу роль у становленні українського театру. Винниченко як драматург розумів, що український театр потребує європеїзації - необхідно надати йому філософської глибини, наситити його морально-етичними проблемами та зробити дію більш динамічною.

Наскільки це вдалося, свідчить той факт, що його п'єси посіли провідне місце в репертуарах "Молодого театру" Леся Курбаса, стаціонарного українського театру М. Садовського та драматичного театру ім. Івана Яковича Франка. В останньому протягом 1920—1921 рр. йшли п'єси «Гріх», «Дисгармонія», «Великий Молох», «Панна Мара», «Співочі товариства».

Твори драматурга були популярними не лише в тогочасній Україні, але й за її межами. Відомий літературознавець Григорій Костюк зазначав, що з особливим успіхом у країнах західної Європи йшли драми Винниченка «Чорна Пантера і Білий Ведмідь», "Закон», «Брехня». Тематика їхніх творів, так само як і тематика інших творів письменника і драматурга, була досить традиційною - дослідження людської особистості, морально-психологічні випробування внутрішніх сил людини в боротьбі за утвердження свого «я».

Так, інтерпретація цих тем і морально-етичні проблеми, які виникали з творів Винниченка, справді принесли новаторство в українську літературу початку ХХ століття. Він розглядав традиційні теми через призму нових поглядів та підходів, розкриваючи внутрішній світ персонажів у більш складному та глибшому ключі. Його твори викликали дискусії, відкривши для української літератури нові можливості та перспективи. Його герої прагнули незалежності від будь-кого і будь-чого: юрби, моралі, приписів, умовностей. Вони прагнули бути «чесними з собою». Але, як зазначав сам Винниченко, ніхто з його героїв не був по-справжньому «чесним з собою», оскільки вони лише прагнули цього.

Суб'єктивно письменник не заперечував мораль як таку, він лише шукав моделі нової моралі, яка б замінила стару — лицемірну й анархічну. У обраній мною п'єсі - Брехня - автор художньо досліджує проблему доцільності високої мети неправдивими засобами. У Винниченка брехня парадоксально виявляється способом вирішення життєвих труднощів і непорозумінь.

У драмі Винниченка справді виникає проблема зіткнення розуму і моралі, відображаючи їх взаємозалежність і взаємозв'язок. порушено питання про важливість та актуальність християнських моральних норм, таких як неправда і невірність. Чи варто, навіть у сучасному світі, вважати їх значущим для розуміння моральної орієнтації. Водночас, дискусія може виникнути щодо того, наскільки ці норми залишаються важливими і релевантними в сучасному суспільстві, а також як вони сприймаються та інтерпретуються в різних культурних та інтелектуальних контекстах.

Проблема перехідності моральних категорій і неможливість знаходження одного правильного рішення також є важливою темою для обговорення. Це відображає складність морального вибору та неоднозначність ситуацій, з якими стикаються люди у повсякденному житті. Такі драматичні твори ставлять перед глядачем або читачем запитання, що стосуються суті моральних принципів та їхнього застосування в реальному світі.

Глибоке трактування п'єси Винниченка дійсно відображає особливу схвильованість та емоційний впливовість авторського письма. На прикладі головної героїні – Наталі Павлівни можемо дослідити, що сприйняття її героїні далеке від однозначного засудження, адже ми можемо дослідити мотивацію її вчинків, спробувати проаналізувати її психологічний портрет.

Сам автор вдається до глибокого аналізу її моральних суперечностей та психологічних мотивів. Це створює неповторну атмосферу напруження та непередбачуваності, що зацікавлює читача або глядача і стимулює до подальшого розмірковування про природу моралі та людського характеру.

Три іпостасі любові Наталії Павлівни глибоко розкривають її складну природу та психологічний портрет. Любов-жалість та свідомо самопожертва відображають її високий моральний стан та готовність жертвувати для блага інших, зокрема, для чоловіка. Романтична любов, поєднана з материнськими почуттями, демонструє її здатність до ніжності та жертвності у відносинах з Тосем. Любов-стихія, яка проявляється у відносинах з Іваном Стратоновичем, вказує на те, що у Наталії Павлівни є потужні емоційні сили, які не завжди контролюються розумом, і можуть мати фатальні наслідки. Ця тріада зображає багатогранність та протиріччя її почуттів і вчинків, роблячи її персонажем надзвичайно цікавим та складним для аналізу.

Ця конфліктна схема дійсно відображає ще одне відкриття письменника: створення героїні у стилі *a la Vynnychenko*, яка прикрашає українську сцену своєю нестандартністю. Ця жінка, яка не залежна від підтримки чоловіка чи сім'ї, стає символом незалежності. Це новаторство не тільки в текстах Винниченка, а й в українській драматургії загалом, оскільки воно руйнує

стереотипи про роль жінки в суспільстві та виявляється прогресивним у своїй спрямованості на створення нових, більш відкритих і вільних образів жіночості.

Доказом актуальності і необхідності такої моделі жіночого образу, яка дозволяла жінкам самостійно вибирати свій шлях і реалізовувати власні задуми, є успіх п'єс «Брехня», «Гріх», «Закон» серед критиків і публіки. Їхні головні жіночі персонажі виступали як символи сили, енергії та бажання змінювати світ за новими моральними принципами. У цих творах жінки відігравали визначну роль, виступаючи не лише як жертви чи об'єкти чоловічої домінації, але як активні рушії змін. Чоловіки ж, навпаки, часто зображувалися в інфантилізованому вигляді, виконуючи вторинну роль, що підкреслювало важливість та силу жіночого героїзму. яка дозволяла жінкам самостійно вибирати свій шлях і реалізовувати власні задуми.

Мета: довести, що поверхневе засудження загальноприйнятих, архаїчних норм моралі в даній ситуації не може бути основою для засудження героїні Наталі Павлівни, адже в склавшихся обставинах її брехня стає рятівною, з благими намірами і сприймається як менше зло, ніж байдужість, жорстокість, егоїстичність з боку тих, для кого вона цю брехню вигадує;

Завдання: Дати привід глядачу дослідити психологічні і морально-етичні підґрунтя вчинків героїв, порушити питання актуальності сприйняття архаїчних моральних концепцій, затвердити, що не можна давати оціночне судження спираючись на догми, але відриваючись від контексту подій і вчинків;

Об'єкт і предмет дослідження: Об'єктом дослідження в даній роботі стає брехня як явище морально-етичне, філософське, психологічне. Причини і наслідки брехні, її вплив на поведінку того, хто її продукує і того, до кого вона застосовується. Предметом дослідження стають стосунки між людьми, як складаються під впливом таких факторів як: брехня, егоїзм, заздрість, байдужість, нерозуміння. Чи можна вважати обман злом, коли за ним стоїть щире бажання давати людям тепло, щастя, те, чого вони прагнуть і не можуть

отримати правдою. Чи можна вважати будь-які методи досягнення бажаного прийнятними і чи можна досягти щастя, будуючи його на брехні. Ці питання і пошук відповідей на них стають основою і поштовхом до пошуків відповідей не тільки автора і режисера, а й глядачів.

Практичне значення отриманих результатів:

Прем'єра вистави завжди є важливою подією, а її практичне значення може бути навіть важливішим, ніж сама вистава. Коли вистава успішно донесла свою думку і змусила глядачів замислитись над порушеними проблемами, вона виконує своє завдання не лише як розважальний захід, але й як інструмент соціальної та культурної трансформації.

Починаючи з того, що вистава змушує глядачів активно залучатись до обговорення тем, які вона порушує. Вона може спонукати до глибоких роздумів над складними питаннями сучасності, що залишаються актуальними від часу написання п'єси і до наших днів, а також дає поштовх для відвідувачів ствердити свої власні погляди та переосмислити їх. Цей процес не лише сприяє інтелектуальному розвитку аудиторії, але й сприяє формуванню в них критичного мислення.

Далі, успішна вистава може стати каталізатором змін у суспільстві. Вона привертає увагу до важливих проблем, таких як соціальна нерівність, морально-етичні норми, стосунки між людьми, психологічні проблеми і явища, і спонукати глядачів до дійсних змін у своєму житті або участі у громадських ініціативах. Таким чином, вистава може впливати на формування громадської думки і сприяти розвитку більш свідомого та активного суспільства.

Крім того, успішна вистава може мати індивідуальне значення для кожного глядача. Вона може стати джерелом натхнення, спонукати до особистих рефлексій і допомагати кожному з них краще зрозуміти себе та світ навколо. Такий особистий вплив може мати далекосяжні наслідки, сприяючи особистісному зростанню та розвитку.

Отже, практичне значення отриманих результатів після прем'єри вистави може бути дуже великим і різноманітним. Вона може впливати на суспільство, спонукати до змін, а також мати індивідуальне значення для кожного глядача. Таким чином, вистава стає не лише розважальним заходом, але і важливим інструментом для створення культурної та соціальної зміни.

1. Обґрунтування вибору теми

«Істина є постаріла брехня... Всяка брехня буває істиною...

Філософія, правда?»

Дуже легко ділити людей на поганих і хороших, якщо судити їх вчинки використовуючи біблійні норми моралі. Не вбий, не вкради, не бреші...

А коли брехня, якою б поганою звичкою вона не була, приносить справжню радість? А коли найбільша «брехуха» виявиться найправдивішою в своїх благих намірах? А коли читач засуджує жінку після перших сторінок, бо шляхетній пані не личить крутити інтрижки аж з двома коханцями при живому чоловікові, а виявляється, що вона завжди залишалась одинокою і не коханою, а лише використаною, хоч і не залишалась одна? « «Моральні» й «аморальні» герої міняються місцями: поборники «святою» правди Андрій Карпович, Тось, Іван Стратонович – виглядають чи не вбивцями. А брехлива «аморальна» жінка йде з життя, залишивши по собі саме добро» Є. Лохіна. [19, с.47]

Багато запитань, що виринають в голові, поринувши в роботу над постановкою дипломної роботи.

Простий сюжет: романтичний герой-коханець, жорстокий ревнивець-- «друг родини», і зовсім байдужий до всього, окрім роботи, чоловік, але в таку просту фабулу Володимиру Винниченку вдалось вкласти і новітній образ жінки-інтелігентки, і зародки власних філософських контекстів, і змусити тогочасного читача задуматись про застарілість усталених концепцій моралі.

П'єса «Брехня» і постановка її в якості кваліфікаційної бакалаврської роботи на сцені Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв змусила дослідити не лише життя, філософію і творчість Володимира Винниченка, а й дала плацдарм для занурення у «найпотемніші куточки людської душі». Адже про Володимира Кириловича казали, що він «піднімав завісу, проникав у найпотемніші схови психології і проводив експерименти на людській душі».

Актуальність п'єси важко переоцінити. Всім нам доводилось хоча б раз в житті збрехати. Точних даних про відсоток людей, які брешуть, складно надати, оскільки брехня може бути дуже суб'єктивним поняттям і залежить від багатьох факторів, таких як соціальне середовище, культурні норми, ситуація та інші чинники. Більш того, багато випадків брехні можуть залишатися невиявленими. Незважаючи на це, брехня залишається поганою звичкою широкого використання.

Ось як центральна героїня твору, Наталя Павлівна, з першого погляду здається нам не більше ніж звичайною брехухою. Проте глибокий аналіз п'єси далекий від поверхового засудження Наталі Павлівни, адже брехня не може царювати серед тих, хто їй не підкоряється. У діях героїні ми бачимо рідкісний випадок вияву людської шляхетності засобами брехні.

Любов Наталії Павлівни має три аспекти:

- співпереживання, свідомо самопожертва у відносинах з чоловіком Андрієм Карповичем;
- романтичне почуття, змішане з материнською любов'ю, що виявляється у її стосунках з Тосем;
- непередбачувана, «демонічна» сила любові, яка виявляється у взаєминах з Іваном Стратоновичем.

Головна героїня, через складну психологію, використавши лукавство і брехню, намагається піднести своїх коханих до свого рівня, зробити їх сильними перед життєвими труднощами, зігріти їх понівечені душі. Героїня відзначається неординарністю та глибокою душею, тому в оточенні людей, що по суті своїй сірі та невиразні, її поведінку часто сприймають як вульгарну та морально низьку. Наталя Павлівна бажає допомогти своїм близьким, але для цього вона мусить пожертвувати власним «я» і тільки в кінці розуміє, що щастя шляхом обману, зокрема самообману, неможливо досягти.

Володимир Винниченко вкладає особливу увагу у героїню, яка залишається в центрі уваги протягом всього твору, вона присутня у всіх епізодах без винятку. Як і у західноєвропейських експресіоністів, у Винниченка рідко можна віднайти традиційне співвідношення сил. Це створює міцний центр, навколо якого обертаються учасники конфлікту, не здатні до сильного опору, що сприяло виникненню принципово нового типу драми.

У «Брехні» автор зображує неспроможність інших персонажів в конфлікті з центральною фігурою, Наталею Павлівною. Вона відстоює свою модель досягнення мети та своє право на щастя, тоді як інші персонажі є відверто слабшими. Жоден з чоловіків, таких як Андрій Карпович, Тось, чи навіть Іван Стратонович, не може відстояти свою позицію. Їхні аргументи базуються на патріархальних установах, що стверджують про те, що жінка не може реалізувати свою особистість. Кожен з чоловіків намагається використати Наталею у власних цілях(сексуальних, матеріальних, духовно-естетичних), але не бере до уваги своєї власної неспроможності та амбіцій, які не підкріплені силою волі та відповідним темпераментом. Важливою особливістю є те, що жінка в цьому творі має можливість самостійно обирати чоловіка для реалізації своїх задумів.

Таким чином, знаючи контекст сьогоденного суспільства, цілком логічно, що до творів Винниченка часто звертаються сучасники. Сильна, незалежна жінка, що саме обирає, з ким бути і як бути, що «грає» чоловіками, відходячи від образу «іграшки» для чоловіка або його доповнення це якраз те, про що зараз говорить світ.

Підсумовуючи, хотіла б зробити висновок, що вибір теми літературного твору, який порушує питання брехні, морально-етичних норм, щастя та жіночої сили, може бути досить актуальним та цікавим. Спочатку, аналіз дозволить глибше зрозуміти сутність цих тем у контексті конкретного твору.

Далі, втілення допоможе розкрити важливі аспекти суспільства та людської природи, які автор прагнув висвітлити через своє творіння.

Питання брехні, як одна з центральних тем, може відкривати перед читачем різноманітні моральні конфлікти, суперечності та характери. Аналізуючи сюжетні лінії, діалоги та дії персонажів, можна виявити, як саме брехня впливає на їхні взаємини та розвиток подій у творі.

Далі, розгляд морально-етичних норм дозволить розкрити відношення персонажів до етики та моралі. Чи дотримуються вони загальноприйнятих правил поведінки, чи свідомо порушують їх? Це дасть можливість глибше вивчити характери та мотивації персонажів, а також зрозуміти, як вони взаємодіють зі своїм оточенням.

Тема щастя, що виступає у творі як одна з ключових, оскільки задає питання про сенс життя та пошуки особистого щастя. Шляхи до щастя різні для кожного персонажа, і аналізуючи їхні вчинки та роздуми, можна з'ясувати, чого саме вони прагнуть у своєму житті та чим вони реально задоволені.

Жіноча сила, як тема, може проливати світло на роль та статус жінок у суспільстві, їхні можливості та обмеження. Аналізуючи жіночих персонажів, їхні вчинки та взаємодію з іншими героями, можна розкрити, як вони використовують свою силу та вплив для досягнення своїх цілей або подолання перешкод.

Загально кажучи, обрана тема відкриває широкий спектр можливостей для аналізу та розуміння літературного твору і втілення його на сцені, дозволяючи зосередитися на ключових аспектах сюжету, персонажів та глибинних ідей, які автор намагався передати через твір «Брехня».

2. Режисерсько-постановочний план

2.1. Режисерський аналіз

2.1.1. Тема. Історія жінки, що претендує на щастя (любов), не будучи цінною для своїх обранців.

2.1.2. Проблема. Досягнення щастя шляхом обману, брехня во благо, застарілі моральні норми, неординарність і утилітарність.

2.1.3. Конфлікт. Показової святості і прихованої брехливості.

2.1.4. Ідея. «Не судіть, щоб і вас не судили».

2.1.5. Подійний ряд

Висхідна подія. Під час прогулянки з Тосем містом Наталя Павлівна почула, що їх назвали чоловіком і жінкою. Ці слова гармоніювали з її світосприйняттям і задовольняли її потребу «бути коханою і любити душу», тож вона почала видавати бажана за реальне, брехати собі і творити ілюзію, що у їх стосунках з Тосем все добре і це може задовільнити її бажання. Правда не потрібна, брехня може дати щастя.

Перша подія. Під час розмови з Тосем Наталя Павлівна зіштовхнулася з протилежним розумінням її вчинків і світогляду, інакшим ставленням до брехні, як до засобу досягнення щастя.

Наталя Павлівна. «А коли я дам таку брехню моєму котику, що вона дасть спокій йому, то хіба він її не візьме?»

Тось. «Ні».

Головна подія. Наталя Павлівна усвідомлює, що головне в досягненні до гармонії і щастя зовсім не полягає в розподіленні світу на «погано брехати» і «правда це правильно».

Наталя Павлівна. «Людам зовсім не треба правди чи брехні, їм треба спокій. І якщо брехня може це дати – слава брехні!»

Завершальна подія. Від безвиході головна героїня спричиняє самогубство, так і не знайшовши підтримки чи розуміння від близьких людей.

Наталя Павлівна. «Я гублю радість життя. А без радості я не можу ні... любити, ні жартувати, ні жити!»

2.1.6. Сюжет

Наталія Павлівна, дружина винахідника Андрія Карповича, відчуває стабільність і повагу у своєму шлюбі. Вона вірить, що без її підтримки чоловік не зможе досягти успіху. Наталія поважає свого чоловіка за його талант та працьовитість і продовжує жити з ним у шлюбі, незважаючи на те, що кохання між ними немає. Він захоплений роботою більше ніж дружиною.

Однак, у Наталії є молодий коханець, студент поет з іменем Антон Михайлович, якого вона ласкаво називає «Тосем», «Котиком», «Вогником». Вона знаходить щастя будучи коханцями. Але цей зв'язок складний, оскільки Антон бажає, щоб Наталія залишила свого чоловіка і переїхала до нього, це ставить Наталю Павлівну в незручне положення. По-перше, всі знатимуть, що вона зраджувала чоловіку, а по-друге, Тось ще зовсім юний і нестабільний, тож не може гарантувати їй комфорт і надійність.

Ситуація ускладнюється тим, що їхній помічник Іван Стратонович, також інженер, закохується в Наталю і стає свідком її афери з Тосем. Він, відчувши розчарування від жінки, яку поважав, вирішує використати Тосеві листи до Наталії для того, щоб помститися і змусити Наталю Павлівну піти з ним, на що Наталя Павлівна відмовляється і шукає засобу переконати Івана в своїх почуттях до нього. Коли всі методи вичерпано, Наталя Павлівна жартома запитала, чи повірить Іван Стратонович в її почуття, якщо вона вчинить самогубство, як доказ. Чоловік захопився за її слова, сказавши, що смерті повірить, це єдиний доказ, який його переконає і він дав їй на втілення цієї обіцянки часу до того терміну, коли Андрій Карпович закінчить роботу над мотором і підпише контракт.

Після цієї новини, Наталя Павлівна сподівалась, що розмова з її чоловіком Андрієм дасть їй надію на те, що вона потрібна йому, він її любить і що якщо він дізнається правду, то зрозуміє і пробачить її і пара побудує нові, щасливі стосунки, однак для байдужого Андрія смерть дружини виявляється не такою страшною ймовірністю, як звістка про її невірність.

Зрозумівши, що озвучений план про самогубство доведеться втілити в життя, до того ж, доволі швидко отримавши лист про намір підписання контракту з Андрієм, Наталя Павлівна вирішує попрощатись з Тосем, підготувати кожного до своєї смерті, «замести сліди» і влаштувати для них щасливе життя навіть після її відходу. Тож в розмові зі своїм молодим коханцем вона запевняє його, що все буде добре, вона піде від Андрія, лишень просить про обіцянку ніколи і нікому не розказувати про їх таємне кохання.

Зібравши всіх своїх чоловіків разом під приводом відсвяткувати майбутнє щастя і лад в родині, Наталя Павлівна зізнається в усіх своїх справжніх почуттях, розказує про свої відчуття і думки і каже, що без радості життя, любові і щастя вона жити не може, тож вчиняє самогубство.

2.1.7. Епізоди

Перший епізод. «Правда чи брехня».

Другий епізод. «Шантаж».

Третій епізод. «Отак ти мене любиш...».

Четвертий епізод. «Сила на її боці».

П'ятий епізод. «Збожеволіла».

Шостий епізод. «Протистояння хіміко-поете».

Сьомий епізод. «Зламана лялька».

2.1.8. Композиція

Експозиція. Відкриття шкатулки, заявка героїв;

Зав'язка. Тось вимагає у Наталі Павлівни піти від чоловіка і залишитись з ним (коханцем);

Розвиток дій. Наталя Павлівна віддає Тосю листи, він їх не забирає, приходять Іван Стратонович, хитрістю краде листи, розповідає Наталі Павлівні про свої почуття і про те, що воліє помсти;

Кульмінація. Іван Стратонович погоджується, що повірить в почуття Наталі Павлівни, якщо та вчинить самогубство;

Розв'язка. Наталя Павлівна помирає з розумінням того, що вона нікому не потрібна.

2.2. Режисерський задум:

Втілення художнього образу вистави у обставинах музичної шкатулки з ляльками. Аби зобразити максимальну випуклість подій – форма гри, ніби дитячої, в якій залишаються лише основні «найгостріші» події сюжету, що чітко скеровані на доведення думки. Також прийом використання персонажів-ляльок допоміг зобразити, як сильно рішеннями і подіями в житті людини «грають/керують» почуття.

До ляльковості в оздобленні сцени додалися костюми персонажів, що мали в собі глибоке символічне значення. З самого початку всі три чоловіки виглядають монохромно і колір їх вбрання ототожнюється зі сприйняттям їх сутності, на перший погляд.

Тось - молодий, закоханий, правдо руб з гарячим серцем і наче однозначною позицією любові до головної героїні. Персонаж одягнений у білий колір - символ чистоти, молодості, святості, правди.

Андрій Карпович – інженер, підсобний працівник, без характерний і власної думки, давно забув про родину і дружину і більше схожий на міль ніж на надійне плече – отож йому ідеально підійшов сірий піджак, що не вирізняв його з натовпу, не змушував виходити зі своєї «нори», ідеальний колір для сірої миші.

Іван Стратонович – хитрий, підлий, ревнивий. Щось вимагає і завжди тисне, підтримує ідею про доказ кохання «смертю». Антагоніст, чий характер ідеально підкреслює чорний колір.

Якщо поглянути на героїню, то за її костюмом складно було одразу дати їй характеристику. Біла частина сукні як натяк на святість і чистоту, і чорна, блискуча, оксамитова половина вбрання, як репрезентація спокусливості, грайливості, манливості.

Здавалось би, що хід цей умовний і малозначущий, але в фінальній сцені, «сірий кардинал» зникає взагалі і чорне й біле перемішуються, символізуючи неоднозначність дій персонажів, їх причетність до фінальної події і

однозначне очищення героїні, її перевтілення в білий образ як уособлення святості, жертовності, верховенства її щирих намірів, нехай методами брехні, над показовою правильністю і засудженням обману чоловіками, їх байдужість, гордість, норов, ставлення до жінки як до своєї власності, якою можна «крутити» - по сутності, набагато гірше.

Також одним з режисерських рішень було прийнято не брати на роль чоловіка – актора. Адже за ходом подій ми розуміємо, що це дуже слабка духом людина, без власного «я», не живе сімейним життя, а лише займається своєю роботою. Тож образ такого «футляра», «примари», «пустоти» було втілено за допомогою художніх засобів. Алюзій на його слова, озвучування його текстів в запису, переказ його розмови з жінкою безпосередньо Наталією Павлівною, з її ставленням і відчуттями від почутих слів.

2.2.1. Надзавдання

Важливість не судити людину за її вчинками полягає у визнанні складності та різноманітності людської природи. Часто ми спокушаємося вважати деякі вчинки або поступки людини абсолютно поганими чи неприпустимими, не розуміючи всієї картини або обставин, що до них призвели.

Життя складається з безлічі ситуацій, де вибір може бути непростим, а вчинок - здаватися неправильним або навіть морально неприйнятним. Проте, важливо розуміти, що людина завжди діє в межах своїх можливостей, досвіду та обставин, які інколи можуть бути важкими або навіть критичними.

Відмова від засудження людини за її вчинками, не знаючи контексту подій, допомагає нам підтримувати емпатію та розуміння відносно інших. Кожна особа має свою унікальну історію, яка формує її дії та рішення. Тому важливо бути відкритим до розуміння та співчуття, навіть якщо інколи здається, що вчинок іншої людини суперечить нашим власним переконанням.

На прикладі персонажів п'єси змусити глядача задуматись над тим, що ж насправді є істина? Чи буває брехня на благо? Чи можна однозначно засудити Наталю Павлівну за її вчинки? Спонукає до прийняття різноманітності та комплексності людської природи, що дозволяє нам побачити, що не завжди чорне є чорним, а біле – білим.

2.2.2. Наскрізна дія

Довести, що істина — не тільки правда.

2.2.3. Жанр

Морально-психологічна драма.

2.2.4. Художній образ вистави

Чорно-біла шкатулка з ляльками що крутяться.

2.2.5. Характеристика образів по відношенню до головного конфлікту

Наталя Павлівна – головна героїня твору. Інтелігентна, активна, грайлива. Хочє любові і спокою і вважає, що якщо брехня є ключем до отримання бажаного, то хай вічно живе брехня! Головна героїня займає центральне місце в творі, відіграє роль композиційної домінанти. Вона визначає структуру твору і сприяє сценічній виразності, притягуючи увагу своєю харизмою та силою персонажа. Реципієнт неминуче опиняється під впливом цієї харизматичної дійової особи, що робить її центральною фігурою в оповіданні чи п'єсі.

Андрій Карпович – чоловік Наталі Павлівни, інженер. Йому байдуже на те, чим і як живе його дружина, байдужий. Вважає, що Наталя Павлівна майже свята, тож, якби вона зрадила, то це було б для нього набагато гірше ніж зрада. Смерть дружини він пережив би, а обман – ніколи.

Тось – студент, поет, коханець Наталі Павлівни. Вважає, що Наталя Павлівна його використовує заради тамування сексуальних потреб. Хочє емоцій, правди, не терпить брехні.

Іван Стратонович – інженер, помічник Андрія Карповича. Любить Наталю Павлівну, чи вдає що любить, бо заздрить колезі, адже слава за винахід і така жінка дісталась іншому. Викриває секрет Наталі Павлівни – застає її з коханцем і знаходить його романтичні листи. Шантажує героїню, аби та покинула чоловіка і коханця і пішла з ним. Зневажає брехню, хочє викрити її як найстрашніший злочин. Підштовхує Наталю Павлівну до скоєння самогубства.

2.2.6. Атмосфера вистави

Перший епізод. Грайлива атмосфера, спокуслива і дуже стрімка кардіограма почуттів від напруження до співчуття.

Другий епізод. Атмосфера напружена, десь нахабна, відчувається конфлікт, дуель, нерв, ніби по тонкому лезу ножа.

Третій епізод. Відчувається остання надія і дзвінкий відчай, атмосфера навіює знервованість і співпереживання.

Четвертий епізод. Відчувається, як програний бій, при тому, що не зрозуміло, хто програв, а хто переміг.

П'ятий епізод. Атмосфера перетікає від нервів до божевілля, а фінал надихає на відчуття сумного кінця кохання.

Шостий епізод. Атмосфера напружена, відчувається сильне напруження і відчуття невідворотного бою, закінчується на кульмінаційній точці.

Сьомий епізод. Атмосфера чаруюча, десь таємнича. Останній танець, останні слова, останній подих, останній рух.

2.2.7. Мізансценування

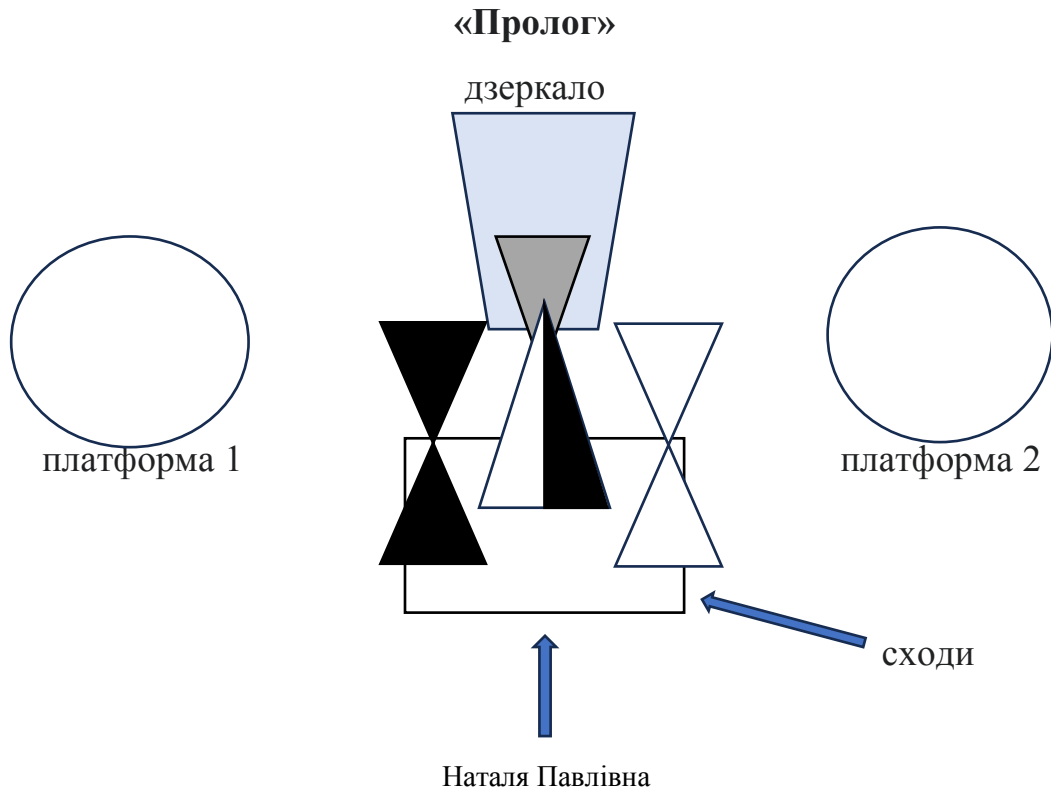

Рисунок 1.

«Сцена з Іваном Стратоновичем»

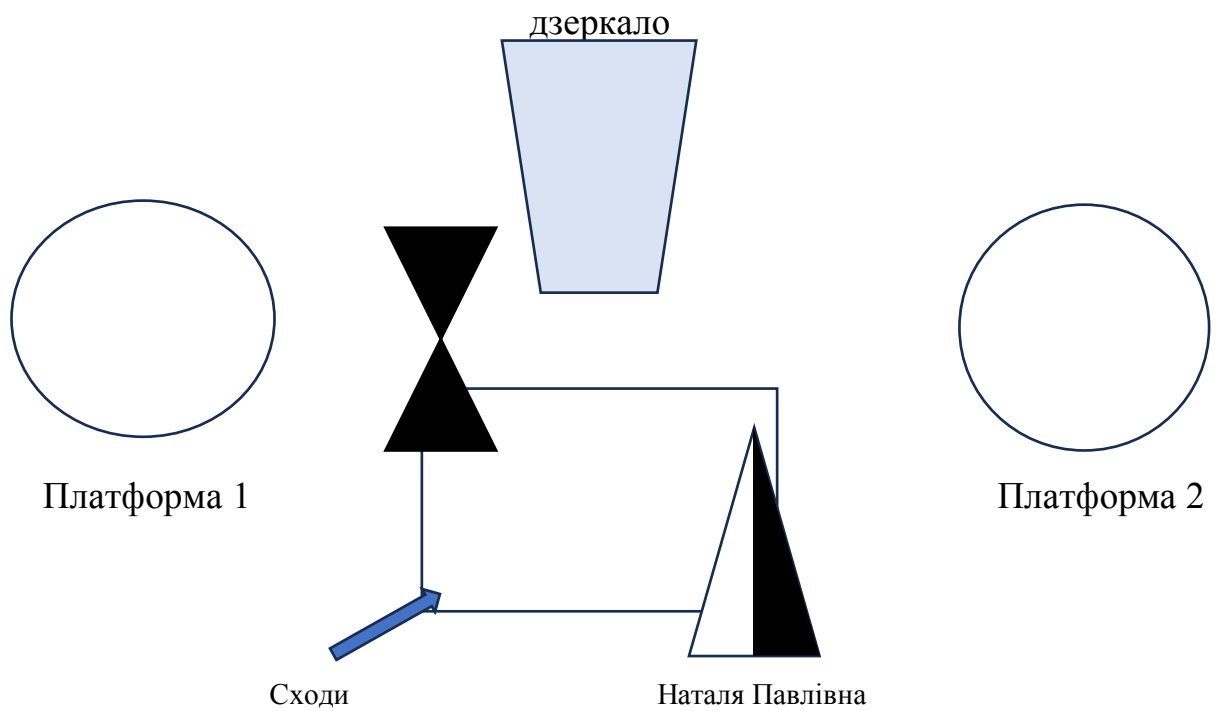

Рисунок 2.

«Сцена з Андрієм Карповичем»

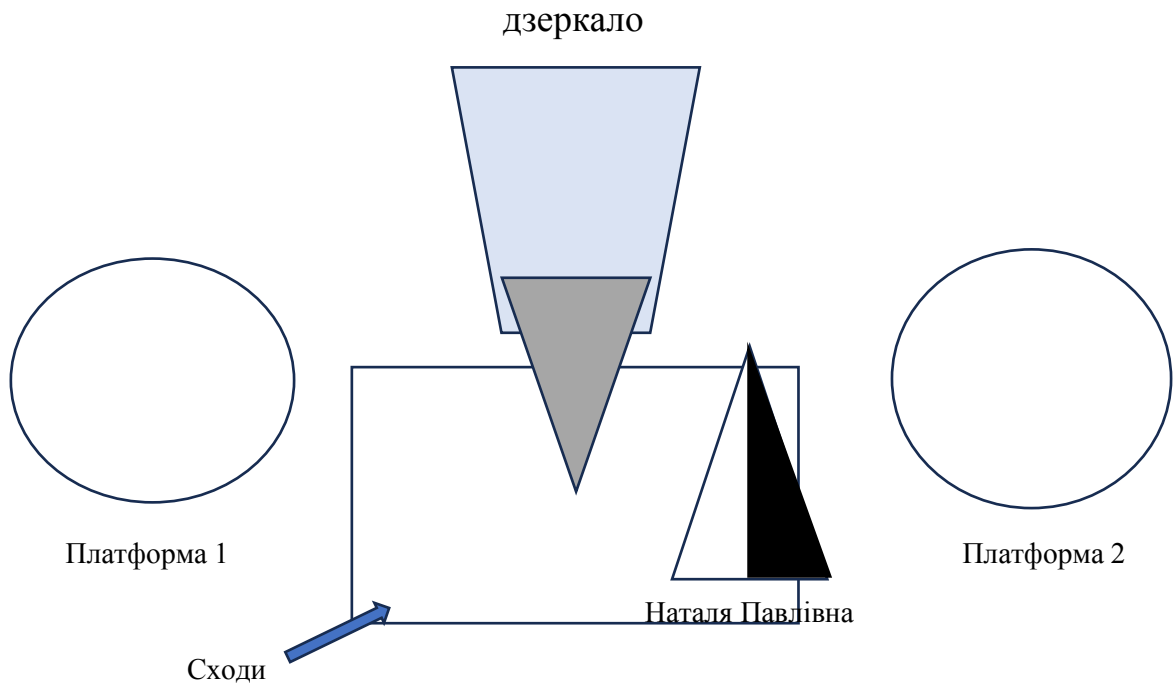

Рисунок 3.

«Фінал»

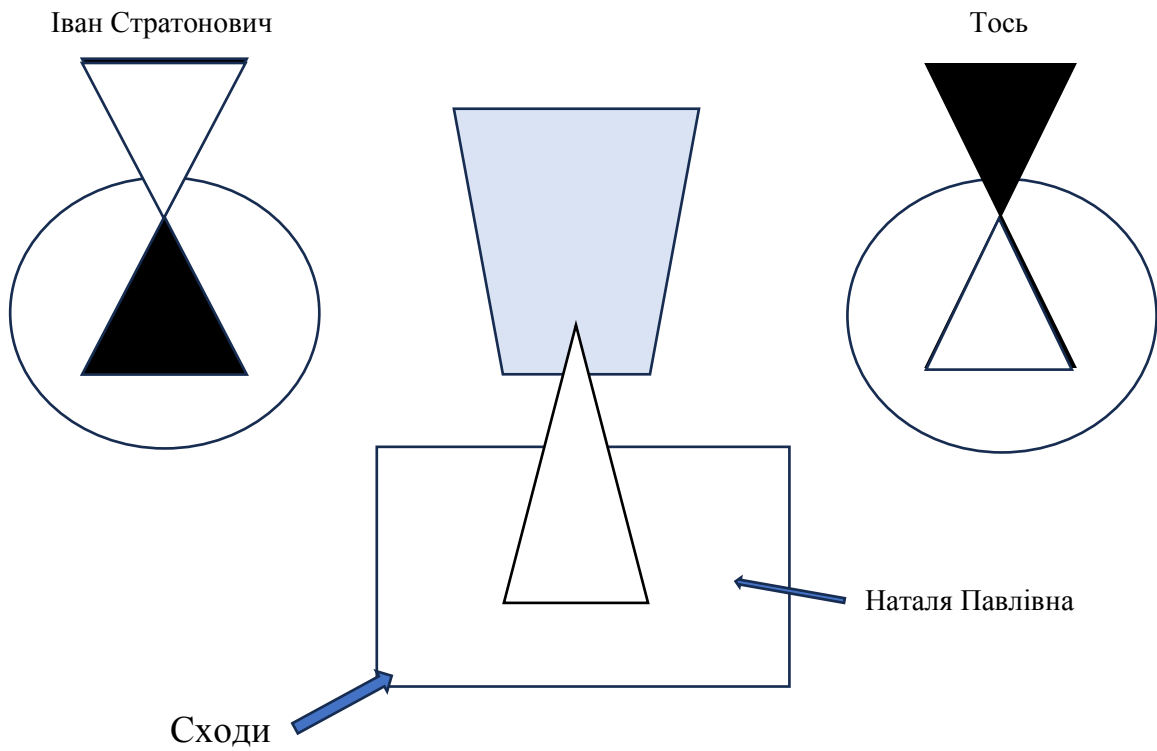

Рисунок 4.

2.2.8. Темпоритм

Перший епізод. Від плавного, лялькового, до динамічного, швидкого і знову до дуже повільного.

Другий епізод. Сталий, з пришвидшенням до кульмінації і не сповільнюється після.

Третій епізод. Пришвидшений, ламаний, не рівний.

Четвертий епізод. Повільний, ритмічний малюнок сталий.

П'ятий епізод. Від плавного до стрімкого і назад майже в нульовий.

Шостий епізод. Сталий, пришвидшений, напружено-емоційний.

Сьомий епізод. Стрімкий, швидкий, доходить до абсолютного нуля після розв'язки.

2.3. Втілення задуму

П'єса Володимира Винниченка «Брехня», яку я обрала для втілення, являє собою складу та багатогранну історію, яка досліджує теми моралі та людської природи. На мій погляд нам вдалось створити глибоку та захоплюючу постановку, розкривши важливі питання порушені концепцією цього твору.

З відгуків глядачів, творчий задум і основна думка, яку хотіли донести, була схоплена і інтерпретована правильно. Після перегляду вистави глядачі висловились, що наша синергія режисера і акторів передала емоційну глибину та цілісність персонажів, що хвилює глядачів, наштовхуючи їх на певні роздуми та переживання, що властиво справжньому мистецтву.

2.3.1. Робота зі сценографом (художньо-декоративне оформлення)

За концепцію художнього втілення вистави, після довгих дискусій і проб було взято принцип заводної шкатулки, з ляльками що крутяться. Що, на мою думку, вдало підкреслило особливість побудови сюжету оригінального тексту – геліоцентризм, концентрацію уваги навколо головної героїні. Вдалим рішенням виявилось і те, що в шкатулці є дзеркало, як і у виставі, що просякнута «Брехнею» давало змогу уважному глядачу зазирнути в очі – дзеркало душі, що ніколи не обманить і зробити висновки про те, що відчуває героїня, коли, здавалось би, вона відвертається до зали спиною і ховає від глядачів справжні переживання.

2.3.2. Музично-шумове оформлення

№ п.п	Епізод	Мізансцена або дія	Репліка	Музично-шумове оформлення	Примітка
1	Пролог	Відкриваються куліси		Трек 1. – «Початок»	
2	«Правда чи брехня»	Поля підходить до Корнія	«Одну правду»	Трек 2. – «Одна правда»	Гучніше, коли Корній крутить Полю;
3	«Правда чи брехня»	Поля стає спиною, Корній передом	«А давно ти їх цілував»	Трек 3. – «В твоїх руках»	Вкінці гучно
4	«Шантаж»	Одразу після попереднього треку		Трек 4. – «Танго»	
5	«Шантаж»	Коли Олексій ловить Поліну руку	«Ви й смерті не повірите»	Трек 5. – «Портрет»	Вимкнуті на словах «Тасю...»
6	«Сила на її боці»	Поліна встає зі сходів		Трек 6.- «Перше відкриття»	
7	«Збожеволіла»	Після зтм		Трек 7.- «Любов»	
8	«Хіміко-поете»	Після повного ЗТМ	«А далі-буде як буде»	Трек 8. – «Хтіла тіла»	
9	«Зламана лялька»	З Вами роллю помінявся!		Трек 9. – «Вестерн»	

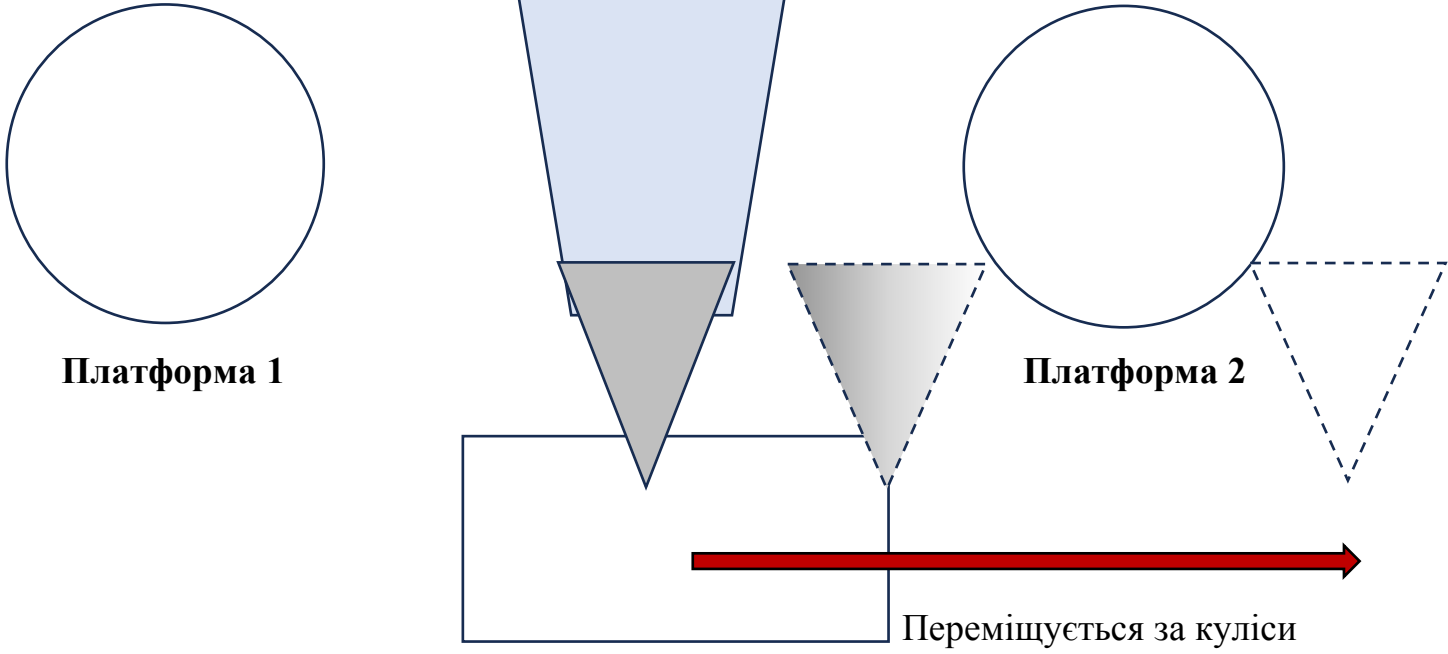
2.3.3. Світлове оформлення

№ п.п	Епізод	Мізансцена або дія	Репліка	Світлове оформлення	Примітка
1.	Пролог			Різке поточкове переключення білого світла	На об'явці кожного персонажа
2.	«Правда або брехня»	Корній і Поліна виходять на центр	«Ні секундочки»	Вмикається рожеве світло на центр і синє по боках	
3.	«Збожеволіла»	Корній і Поліна цілуються	«Буде що буде»	Плавно переходимо від рожевого до ЗТМ	
4.	«Хіміко-поете»	Олексій і Корній стають на платформи		Від блакитного до синього	По музиці додаємо світло
5.	Танець	Початок танцю		Переходи світла від рожевого до блакитного кольору	

2.3.4. Монтажный лист

«Пролог»

дзеркало

Сходи

Рисунок 5.

«Сцена з Іваном Стратоновичем»

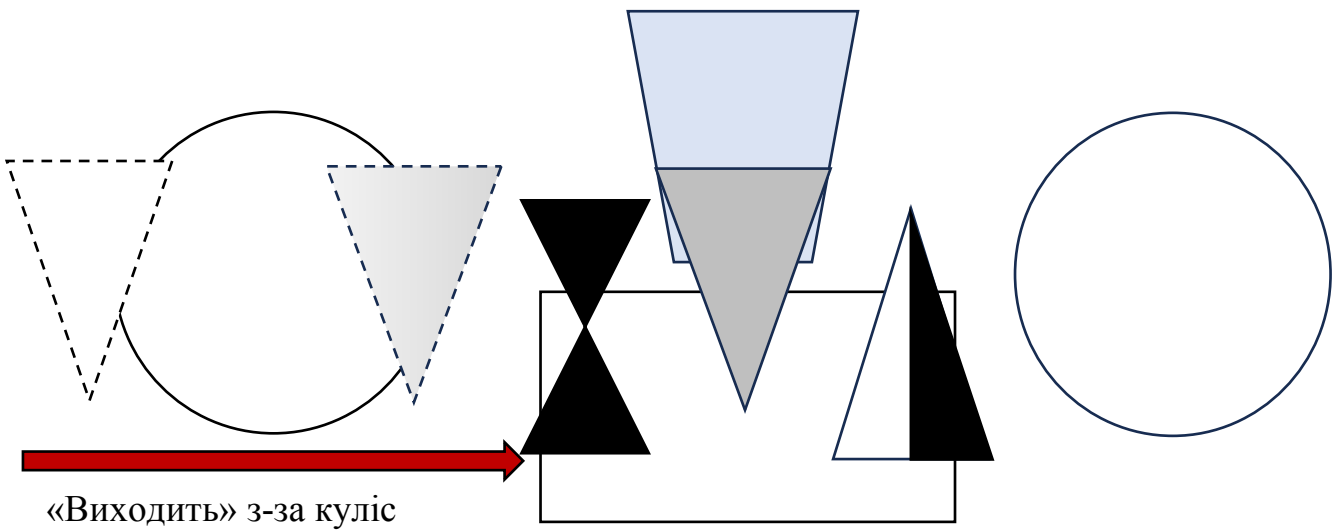
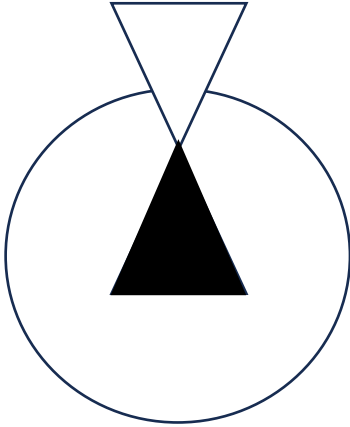

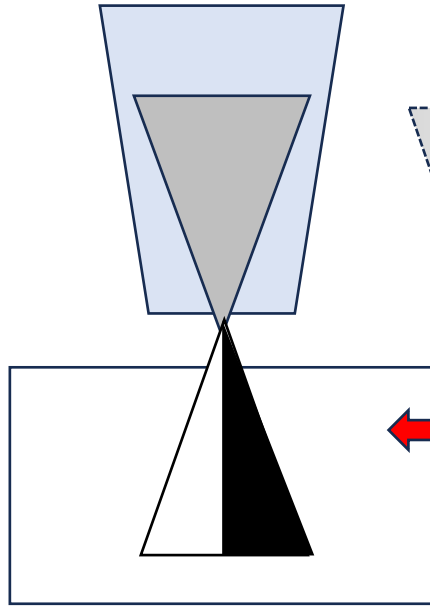
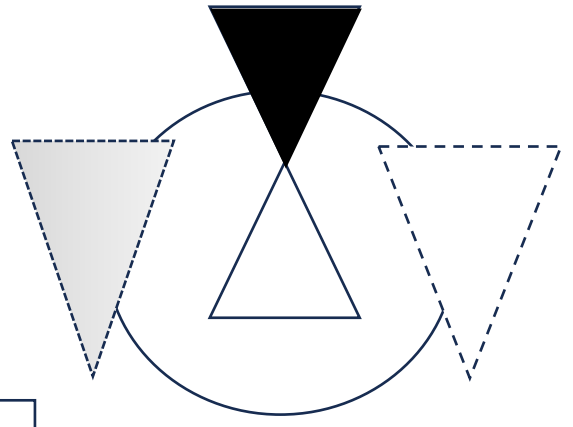
Рисунок 6.

«Фінал. Вихід Андрія»

Іван Стратонович

Тось

«Виходить» на сцену

Наталя Павлівна

Рисунок 7.

«Фінал. Танець»

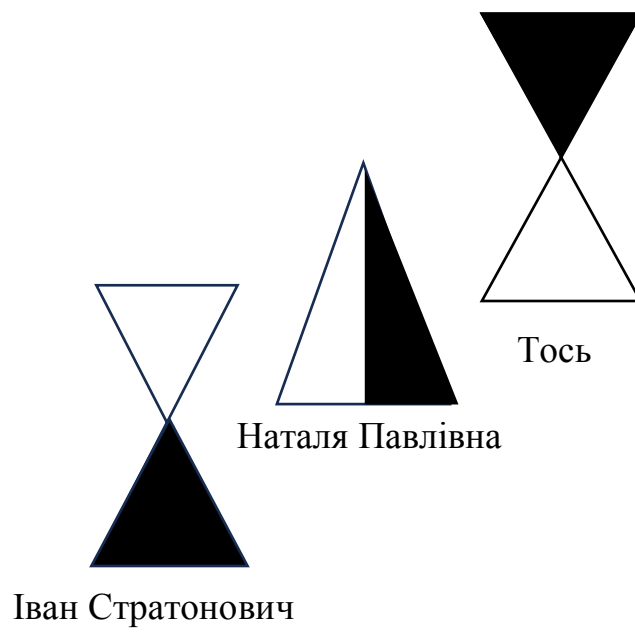
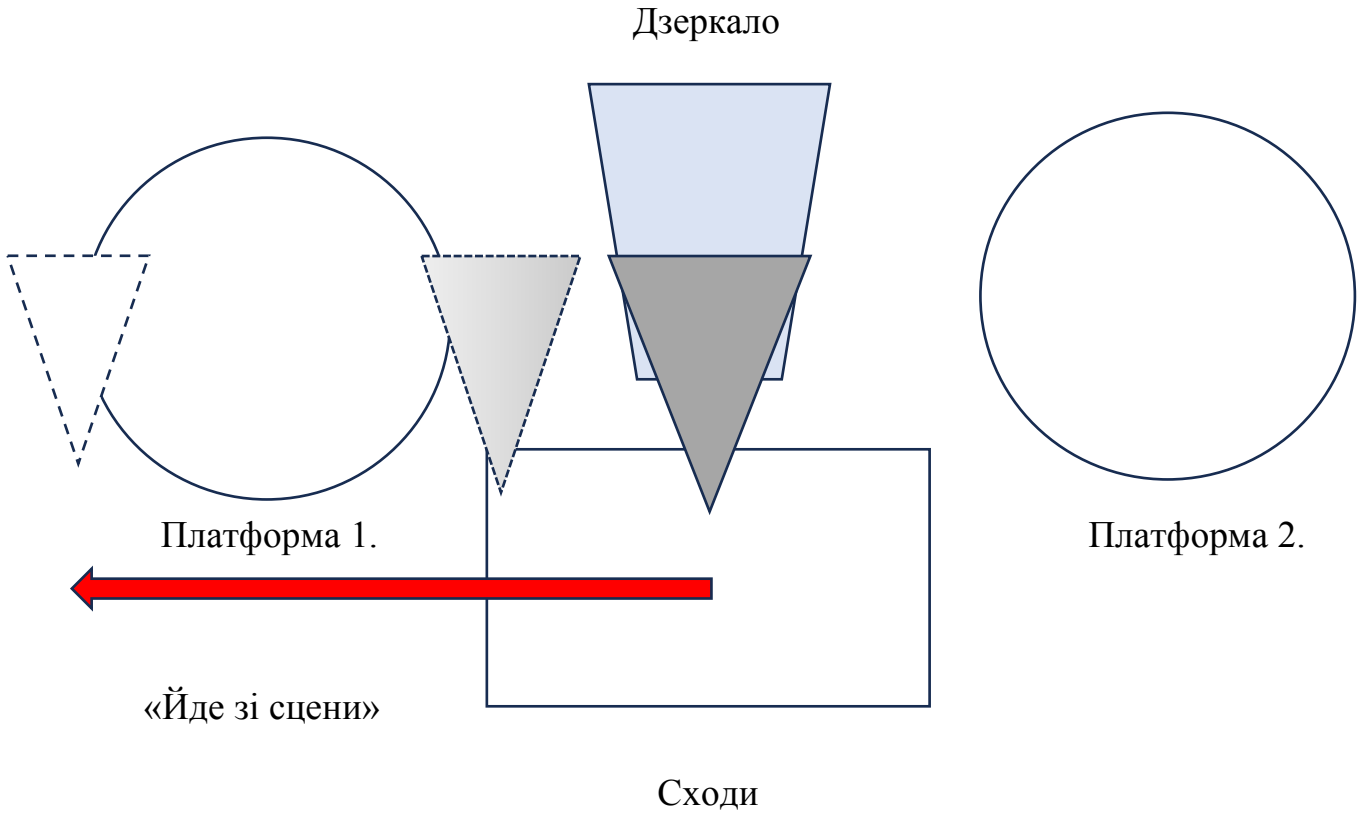

Рисунок 8.

2.3.5. Графік випуску

1. **04.09.2023** Визначення з вибором п'єси «Брехня»;
2. **07.09.2023** Ідейно-тематичний аналіз п'єси;
3. **11.09.2023** Збір з акторами на обговорення після їх самостійного прочитання твору;
4. **14.09.2023** Написання інтерпретації, обробка і вчитка власного сценарію п'єси;
5. **18.09.2023** Перша читка сценарію;
6. **21.09.2023** Розподіл ролей, аналіз героїв, читка по ролях;
6. **21.09.2023** Дієвий аналіз;
7. **25.09.2023** Характеристика дієвих осіб;
8. **28.09.2023** Репетиція першої сцени на ногах;
9. **02.10.2023** Обговорення з художником оформлення вистави, створення замальовок;
10. **05.10.2023** Репетиція другої сцени;
11. **09.10.2023** Затвердження концепції, художнього втілення вистави, розробка ескізів костюмів;
12. **12.10.2023** Прогін першої і другої сцени на ногах;
13. **16.10.2023** Підбір музичного оформлення для першої сцени;
14. **19.10.2023** Прогін першої і другої сцени у вигородах;
15. **23.10.2023** Чистка першої і другої сцен;
16. **26.10.2023** Прогін третьої сцени на ногах;
17. **30.10.2023** Створення прологу до вистави;
18. **02.11.2023** Підбір музичного оформлення до третьої сцени;

19. **06.11.2023** Репетиція перших трьох сцен у вигородах;
20. **09.11.2023** Чистка трьох сцен;
21. **13.11.2023** Підбір музичного оформлення до четвертої сцени;
22. **16.11.2023** Репетиція четвертої сцени;
23. **20.11.2023** Чистка перших чотирьох сцен;
24. **23.11.2023** Підбір матеріалів для створення декорацій;
25. **27.11.2023** Читка п'ятої, шостої, сьомої і восьмої сцен;
26. **30.11.2023** Зняття мірок для підбору і створення костюмів;
27. **04.12.2023** Репетиція прологу;
28. **7.12.2023** Репетиція перших чотирьох сцен від прологу до кінця четвертої сцени;
29. **11.12.2023** Чистка чотирьох сцен і прологу;
30. **14.12.2023** Репетиція чотирьох сцен з музикою в вигородах;
31. **18.12.2023** Прогін проробленої роботи на групу;
32. **29.01.2024-23.02.2024** Проходження виробничої практики;
33. **26.02.20234** Закупівля матеріалів для виготовлення декорацій;
34. **4.03.2024** Прогін п'ятої і шостої сцен;
35. **11.03.2024** Підбір і пошиття костюмів;
36. **18.03.2024** Чистка п'ятої і шостої сцен;
37. **25.03.2024** Репетиція танцю;
38. **01.04.2024** Монтувальна репетиція;
39. **05.04.2024** Репетиція сьомої і восьмої сцени;
40. **08.04.2024** Устаткування музичного оформлення, прогін танцю;

41. **12.04.2024** Чистка сьомої і восьмої сцен;
42. **15.04.2024** Репетиція від початку до кінця зі звукорежисером;
43. **19.04.2024** Репетиція від початку до кінця зі світлом;
44. **22.04.2024** Підгін костюмів;
45. **25.04.2024** Прогін від початку до кінця зі світлом і звуком, чистка;
46. **29.04.2024** Створення афіші;
47. **03.05.2024** Створення промо-ролику, запрошення глядачів;
48. **07.05.2024** Генеральна репетиція вистави;
49. **10.05.2024** Прем'єра.

Висновки

Підсумовуючи результат виконання теоретичної та практичної частини роботи хочеться зауважити, що процес створення вистави був корисним і цікавим досвідом, що допоміг застосувати на практиці здобуті під час навчання знання, екстраполювати теоретичні навички на конкретних видах роботи, дав основу для подальшого розвитку професійних навичок.

Поставлену виставу можна вважати успішною за багатьма критеріями. Перш за все, процес роботи над нею був цікавим і корисним, як для мене особисто, так і для всієї команди. Ми змогли розвинути свої професійні навички, особливо в області театральної режисури та акторської майстерності. Робота над виставою дозволила нам не лише застосувати теоретичні знання, але й поглибити їх на практиці.

Крім того, я змогла виявити креативність та знайти нові творчі рішення у процесі підготовки вистави. Це дозволило мені вивести виставу на новий рівень і здивувати глядачів оригінальністю подачі матеріалу.

Згадані схвальні вигуки глядачів свідчать про успішне втілення творчої концепції. Вистава, яка розглянула важливі питання, не лише розважала, але і вразила глибиною та актуальністю теми. Це свідчить про отриману під час навчання здатність висвітлювати важливі суспільні теми через мистецтво.

Після завершення роботи над виставою і прем'єри можу зробити деякі висновки. Мета роботи полягала у висвітленні того, що поверхнєве засудження архаїчних норм моралі не може бути основою для засудження дій героїні Наталі Павлівни, оскільки у складних обставинах її брехня має рятівний характер з благими намірами і сприймається як менше зло, ніж байдужість, жорстокість та егоїстичність тих, для кого вона вигадує цю брехню. Така поведінка характерна не лише для героїні твору, а нерідко зустрічається в житті, тож ця тема резонує сучасному суспільству.

Завдання полягало в тому, щоб надати глядачам привід для дослідження психологічних та морально-етичних аспектів вчинків героїв, порушити актуальність сприйняття архаїчних моральних концепцій і довести, що оціночне судження не може ґрунтуватися на догмах, а повинно враховувати контекст подій і вчинків.

Отже, брехня, як об'єкт дослідження, виявилася складним явищем, яке має морально-етичний, філософський та психологічний аспекти. Мною були досліджені причини та наслідки брехні, її вплив на поведінку тих, хто її вживає, і тих, до кого вона застосовується. Стосунки між людьми під впливом брехні, егоїзму, заздрості, байдужості та нерозуміння також стали об'єктом дослідження.

Отримані результати мають велике практичне значення. Прем'єра вистави не лише розважила глядачів, а й змусила їх задуматися над важливими проблемами. Вона спонукає до активного обговорення складних питань сучасності та сприяє формуванню критичного мислення. Успішна вистава може також стати каталізатором суспільних змін, привертаючи увагу до соціальних та морально-етичних проблем. Крім того, вона може мати індивідуальне значення для кожного глядача, спонукаючи до особистих рефлексій і допомагаючи краще зрозуміти себе та світ навколо.

Отже, як висновок, практичне значення отриманих результатів полягає в їх впливі на суспільство, спонуканні до особистих та громадських змін, а також у стимулюванні особистісного розвитку кожного глядача.

Зрештою, процес розробки та організації вистави допоміг здобути цінний досвід у керуванні творчим процесом та співпраці з командою. Це не лише підвищує професійну компетентність, але і розвиває загальні творчі вміння, які можна успішно застосовувати в подальших проєктах.

Список використаних джерел

1. Бойко Ю. Драма "Між двох сил" В. Винниченка як відображення української національної революції //Бойко Ю Вибрані праці.— К., 1992.
2. Василько В. Фрагменти режисури. – К.: Мистецтво, 1967. – 384 с.
3. Веселовська Г. І. Український театральний авангард / Ганна Веселовська; Ін-т проблем сучас. мистец. НАМ України. - К.: Фенікс, 2010. - 368 с.
4. Винниченко В. Брехня. П'єса на три дії. – Львів – Київ, 1925. – 85 с.
5. Вовкун В. В. Мистецтво режисури масових видовищ. Київ: НАКККіМ, 2015.
6. Гайдабура В. М. Театр, захований в архівах: Сценічне мистецтво в Україні періоду Німецько-фашистської окупації (1941-1944) / Валерій Гайдабура. - К.: Мистецтво, 1998. - 224 с.
7. Гнідан О., Дем'янівська Л. Володимир Винниченко: Життя, діяльність, творчість — К 1996
8. Горбов А.С. Режисура видовищно-театралізованиих заходів. Посібник. –Ф. «Поліфаст», 2004.- 264с.
9. Горський В. Історія української філософії. Курс лекцій. – К.: Наукова думка, 1966.
10. Гречанюк С Володимир Винниченко: доба і доля // Гречанюк. С На тлі ХІХ століття — К 1990.
11. Дзеверін І. Про В. Винниченка та його ранню прозу // Винниченко В. Краса і сила — Повісті та оповідання.— К., 1989.
12. Ермакова Н. П. Березільська культура: Історія, досвід / Наталія Єрмакова; Ін-т проблем сучас. мистец. НАМ України. - К.: Фенікс, 2012. - 512 с.
13. Жулинський М. Володимир Винниченко//Слово і доля. — К., 2002.
14. Зайцев В. П. Майстерність артиста і ведучого: навчальний посібник. Київ: НАКККіМ, 2016.
15. Історія української літератури ХХ століття. У 2 кн. Кн. і/За ред. В.Г. Дончика. — К 1993.\

16. Кисіль О. Г. Український театр: Популярний нарис історії українського театру / Олександр Кисіль. - К.: Книгоспілка, 1925. - 179 с.
17. Кісін В. Режисура як мистецтво та професія; Життя. Актор. Образ: Із творчої спадщини. – К.: Видавничий дім “КМ Academia”, 1999. – 268 с.
18. Клековкін О. Ю. Режисура і методологія театру: процес розвідки / Олександр Клековкін; Нац. центр театр. мистец. ім. Леся Курбаса. - К.: Арт Економі, 2012. - 127 с.
19. Клименко В. В. Розвиток театральної освіти в Україні: монографія / В. В. Клименко, І. М. Чернова; Ін-т вищ. освіти АПН України. - К.: Либідь, 2009. - 184 с.
20. Корнієнко Н. М. Нелінійне театро(мистецтво)знавство: постнекласичний ландшафт. Від Фауста до Протея / Неллі Корнієнко; Нац. центр театр. мистец. ім. Леся Курбаса. - К.: Альтерпрес, 2013. - 263 с.
21. Красильникова О. В. Історія українського театру ХХ сторіччя / О. В. Красильникова; НАН України, Ін-т мистецтвознав., фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського. - К.: [б.в.], 1999. - 208 с.
22. Крипчук М. В. Основи сценарної майстерності. Київ: ДНМЦЗКМ, 2019.
23. Кужельний О. П. Основи режисури театралізованих видовищ і свят. Київ: НАКККіМ, 2012. – 917 с.
24. Кузякіна Н. Б. Українська драматургія початку ХХ століття: навчальний посібник / Наталя Кузякіна; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. - К.: Либідь, 2010. - 152 с.
25. Курбас Л. Філософія театру /Упоряд. М.Лабінський. – К.: Вид-во Соломії Павличко “Основи”, 2001. – 917 с.\
26. Курбас Л. Березіль: Із творчої спадщини / Лесь Курбас; упоряд. і прим. М. Г. Лабінського. - К.: Дніпро, 1988. - 518 с.
27. Курбас Лесь. Березіль. Київ: Мистецтво, 1988.
28. Мар'яненко І. О. Минуле українського театру: зустрічі, творча праця / І. О. Мар'яненко. - К.: Мистецтво, 1953. - 180 с.

29. Мар'яненко І. О. Сцена, актори, ролі / Іван Мар'яненко; упоряд., авт. вступ. ст. і прим. Ю. О. Станішевський. - К.: Мистецтво, 1964. - 290 с.
30. Мороз Л. "Сто рівноцінних правд": Парадокси драматургії В. Винниченка. — К.. 1994.
31. Неллі В. Про режисуру. – К.: Мистецтво, 1977. – 208 с.
32. Неллі В. Робота режисера. – К.: Держ. вид-во образотворч. мист-ва і муз. літ., 1962. – 272 с.
33. Нельг О. Українська драматургія: збірник драматичних творів для театру / Олександр Нельг. - Харків: Рух, 1930. - 384 с.
34. Лохіна Є. Пошуки морального абсолюту (ранні драми В. Винниченка) // Слово і час. – 2001. - № 10. – С. 43–50.
35. Потканський Я. Психологія у літературознавчих дослідженнях // Література. Теорія. Методологія. – К.: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2006. – С. 292-312.
36. Романицький Б. В. Український театр в минулому і тепер / Борис Романицький. - К.: Держ. вид-во образотвор. мистец. і муз. літ. УРСР, 1950. - 184 с.
37. Саксаганський П. До молодих режисерів //Режисер і вистава: Зб. матеріалів з питань режисури /Упоряд. О.І.Соломарський. – К.: Держ. вид-во образотворч. мист-ва і муз. літ. УРСР, 1962. – С. 24-47.
38. Старицька-Черняхівська Л. М. Двадцять п'ять років українського театру: спогади та думки / Людмила Старицька-Черняхівська. - К.: Держ. вид-во України, 1930. - 92 с.
39. [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%80%D0%B5%D1%85%D0%BD%D1%8F_\(%D0%BF%27%D1%94%D1%81%D0%B0\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%80%D0%B5%D1%85%D0%BD%D1%8F_(%D0%BF%27%D1%94%D1%81%D0%B0))
40. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B8%D0%BD%D0%BD%D0%B8%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%9A%D0%B8%D1%80%D0%B8%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

Додатки

Літературний сценарій, режисерський варіант п'єси

«Брехня»

Грає трек «Початок»

Відкривається шкатулка, відбувається пластичний пролог

Пролог

Андрій Карпович. За всю нашу сім'ю!

Іван Стратонович. Іване Стратоновичу, я вважаю вас членом нашої сім'ї...

Тось. А вас, Тосю, й сам бог велів.

За щастя, за всю ту радість, яку має наша сім'я зараз! А за це треба дякувати ось кому!...

Мелодія змінюється і до «кімнати» по черзі заходять Іван Стратонович (крадькома), Наталя Павлівна і Тось. В них відбувається якась пристрась, Стратонович «ховається».

Сцена «Тось»

Наталя Павлівна. Ти не посидиш трошки?

Тось. Ні хвилинки.

Тось. Не треба, Тасю. Я не цього прийшов.

Наталя Павлівна. Я знаю... Вже по мордочці бачу, що прийшов знов з якимсь "твердим, рішучим" наміром. Правда, котику?

Тось. Я прошу залишити цей тон. Я хочу балакати серйозно.

Наталя Павлівна. Слушаюсь!

Тось. Ну, так я тобі скажу, що це наше останнє побачення.

Наталя Павлівна. Мій хлопчик сердитий на мене, що я вчора не вийшла? Любий, я так страшенно була вчора зайнята. Ці уроки, Андрієві од хвилювання було трішки поганенько.

Тось. Ну да, я так і знав. «Андрієві поганенько»... Ах, лиши мене! Ну, от я й прийшов сказати, що я більше цього не можу! Не можу! Рішуче не можу. Або Андрій, або я.

Наталя Павлівна. Котику, не кричи так голосно; Ми не самі вдома, можуть почути.

Тось. І сказати Андрієві, правда? А з Андрієм станеться випадок і... Ну, розуміється, Андрій — будуча знаменитість, великий хімік-механик, а я що? Нещасний студент, невідомий нікому поет.

Наталя Павлівна. Ти — мій котик, ти — моя радість.

Тось. Ну, так от твоя радість тобі заявляє, що у неї нема більше сил терпіти. Вічна брехня. Пошло, гидко! І ще це ідіотське становище кузена! Що може бути пошліше кузена?

Наталя Павлівна. Дитинко, пошла брехня завжди найправдоподібніша.

Тось. Я не хочу ніякої брехні!

Наталя Павлівна. Тш! Не кричи ж так.

Тось. Не хочу! З якої речі я повинен брехати? З якої речі я повинен бігати, красти якийсь поцілунок, мучитись. Я люблю тебе, ти любиш мене. В чому ж річ? Ах, знаю! Ти знов почнеш про жалість, про святу жалість... Ти взяла на себе подвиг любові. Так?

Наталя Павлівна. Так.

Тось. Це все брехня!... "свята" жалість, подвиг — все брехня, і більше нічого. Тобі потрібний молодий, здоровий любовник, бо твій чоловік хворий. Але він скоро зробить свій винахід і матиме великі гроші. Тоді ти зможеш пожити. А життя з бідним студентом — не вигідно! Ось весь твій подвиг і жалість! Любиць... не любиш ти ні мене, ні його, а тільки себе. Як ти можеш через п'ять хвилин після мене з такою турботою, ласкою, ніжністю ходити коло нього, дивитись йому в очі, брехати, і ні трішки муки, ні трішки! Головне... ця страшна щирість брехні. Іменно щирість! От що мене більш усього мучить. Ти — або надзвичайно бездушна, жорстока, або примітивна. Одне я знаю: я так далі не можу. Скажи тільки правду!

Наталя Павлівна. А ти хіба повіриш, що це правда?

Тось. Дійсно, ти, умієш так правдоподібно брехати, що, не повіривши не можна... Єдине єсть: ти покинеш Андрія й підеш зі мною.

Наталя Павлівна. Але, хлопчику, цього я не можу тобі, на жаль, дати.

Тось. Чому? Жалість...

Наталя Павлівна. Жалість, Тосику. Чекай, і ти цей єдиний доказ вимагаєш у мене зараз же? Правда?

Тось. Розуміється.

Наталя Павлівна. Ну, само собою. Моментально. Так навіть у цьому хвартушку вийду й піду. Чекай. І це буде якраз в той момент, коли Андрій стоїть на порозі здійснення своєї довголітньої мрії. Чекай, котику. П'ятнадцять років він мріє, що ось-ось він стане трішки на ноги. За Андрія я виходила,, з

гордості, з абстрактної любові до людськості. Ну, от як, скажімо, революціонери ідуть на смерть, на жертви ". Я теж пішла на жертву. І от ти, хочеш, щоб я на порозі мрії взяла і брякнула їх об землю, в болото. Ти цього хочеш?

Т о с ь. А ти хочеш брехнею дати їм щастя?

Наталя Павлівна. Людям, , зовсім не треба правди чи брехні, їм треба щастя, розумієш, щастя, спокою. Коли брехня може це дати — слава брехні! Слава! Наприклад, такий неспокійний, такий дужий, такий свіжий, як... хтось... і той хоче... спокою. А що дає спокій? Правда. Так звикли люди думати. Значить, давай правду! А коли я дам таку брехню моєму котику, що вона дасть спокій йому, то хіба він її не візьме? Ні?

Тось. Ні!

Трек «Одна правда» (почати з тихого)

Наталя Павлівна. Одну правду? Ну, хороший, скажу ж тобі правду. Ти — моя радість. Чуєш? Ти — мій сміх, ти — моє ясне в житті. Ти — моя любов радості, ти — те, без чого людині й нічому живому не можна жити. Це дурниця — саможертва без радості. Треба десь брати, щоб давати. От я у тебе беру і даю другим.

Тось. А це правда?

Наталя Павлівна. Правда.

Тось. А звідки я це знаю? Хіба говорити важко! Тим паче тому, хто думає, що брехати можна, тільки щоб було схоже на правду. Та мені нема радості, бо я не вірю, що це правда! Не вірю, не знаю, у всьому сумніваюсь. Слова, слова й слова. Факти давай! Дію. Це ж довго тягнутись не може. Невже ти думаєш до смерті брехати?

Наталя Павлівна. Коли знаєш, що не для себе брешеш, а для того, кому брешеш, то це зовсім не важко. Коли людина схоче, то може все зробити. (гратись його руками)

Тось. Що за єрунда! Ось зараз може увійти Андрій, а я обніму тебе, й кінець.

Наталя Павлівна. Ой! А брехня навіщо!

Тось. Ні, я в цій плутанині зверну собі голову! Я нічого не розумію. Знаєш, це так не скінчиться!

Наталя Павлівна. Кінчиться так, як кінчиться. Нема чого про це думати. Вір, що я... люблю тебе.

Тось. Досить уже брехні. Прошу дати мені всі мої листи. В твоїх руках я не хочу лишати.

Трек «В твоїх руках»

Наталя Павлівна. В моїх руках? А давно ти цілував їх?

Тось. Ти тягнеш до себе, як тайна, як безодня. Знаєш, може, навіть через цю свою брехню тягнеш... А я хочу правди! Любиш мене? Так ходім зі мною! Андрія? Так лишайся з ним. Ясно? Скажи ти мені повзти за тобою й дивитись, як ти будеш цілувати другого, і я поповзу... А може, тут же вбив би і тебе, і того, і себе... А ти хочеш дуже легко жертви приносити. "Со всеми удобствами". Ха-ха-ха! Ні! Жертва — так жертва! А зручності покинь нам, грішним смертним, які себе не хочуть приносити в жертву, які в святі не записуються. Мені ніколи, я мушу йти.

Тось. Всі тут?

Наталя Павлівна. Всі, Тосю.

Тось. Ну, тепер ваша жертва буде цілком чиста і свята.

Наталя Павлівна (*тихо*). Невже інакше не можна розійтись? Ну, я розумію, ти не можеш ділитись, а я не можу покинути Андрія.

Тось. Ну, розуміється. Обов'язок святий.

Наталя Павлівна. Ні, Тосю, не обов'язок. Просто — не можу. Від одної уяви, що з ними зробиться, у мене так стискується серце, що я готова кричати від жалю. Я не зможу потім жити. Умри я — це для них в тисячу раз легше, ніж зрада.

Тось. Цього я не розумію. Знаю тільки те, що кого любиш, того й жалієш.. А мене можна пожаліти?

Наталя Павлівна. Тебе жалість принизить, а його піддітимає. Котику мій, не ходи од мене, не ходи, поки любиш. А ти ж ще любиш, я бачу. Бери од мене все, що тобі треба. Котику, радість моя, пожалій же й мене... Невже ти думаєш, що мені не тяжко? От ти так ображаєш мене, що друга б убила тебе за твої слова, а я... (*цілує Тосю через листи*)

Трек «Танго»

Сцена Іван

Наталя Павлівна. Ви підслухали й украли потім листи? (музика трохи тихіше)

Іван Стратонович. Нечесно, правда?

Наталя Павлівна. Дайте їх сюди.

Іван Стратонович. Хіба я їх для того брав? Що? Попались? Тепер-то викрутяться..

Наталя Павлівна. Для чого ви це зробили?

Іван Стратонович. Ви не розумієте?

Наталя Павлівна. Ні.

Іван Стратонович. З цікавості, знаєте.

Іван Стратонович Ого. Так ви он як? Чудесно!

Наталя Павлівна. Яке ви мали право красти мої листи?

Іван Стратонович. Ви вражені й не розумієте, через що? Ну, так я сам з'ясував вам. Ненавиджу за те, що ви обманули мене. Ненавиджу за те, що люблю вас. Бідна, невинна жінка. Тепер я вам одплачу за всі мої муки. Сьогодні пощастило здобути реальні докази. Це ж така саможертва!.. Вона нізащо не хоче покинути, бо їх жаль. Велика жінчина, свята!

Наталя Павлівна. Говоріть ще... Говоріть.

Іван Стратонович. Це ще що за трюк?

Наталя Павлівна. Нічого. Нічого, говоріть далі, говоріть усе, усе!

Іван Стратонович (*грубо*). Та я все сказав уже. Тепер буде розв'язка. Покличать сюди Андрія Карповича чи самі підем до нього?

Наталя Павлівна Ніколи ви нікого не покличете.

Іван Стратонович Он який фокус!

Наталя Павлівна. Скажіть мені, Іване...А пам'ятаєте, ви раз зимою, коли ми всі вертались з театру, страшно грубо обійшлись зі мною. Без всякої вини з мого боку

Іван Стратонович. Ну, скажем, пам'ятаю, то що з того?

Наталя Павлівна. Тоді вже ви кохали мене?

Іван Стратонович Ну, кохав...

Наталя Павлівна. Ні, ви серйозно скажіть, це страшно важно для мене.

Іван Стратонович. Знаєте що, Наталю Павлівно, ви мене на цю удочку не піймаєте.

Наталя Павлівна (*різко*). Я вас питаю, вам важко сказати?

Іван Стратонович (*теж різко й грубо*). Для чого я вам буду говорити? Для комедії?

Наталя Павлівна. Ну, я вас прошу, благаю.

Іван Стратонович. (*пильно дивиться*). Ну, добре, кохав. Ну, для чого це вам?

Наталя Павлівна. Так... Ні для чого.

Іван Стратонович. Це робиться цікавим. Вам, може, жаль, що ви того не знали?

Наталя Павлівна. Що ви сказали?

Іван Стратонович. Я питаю, вам, може, жаль, що ви того не знали?

Наталя Павлівна. Не будемо про це говорити. Єдине, що лишається — це, справді, покликать Андрія Карповича, дати йому листи, сказати усе, що ви чули... і... кінець.

Іван Стратонович. І ви так легко на це згоджуєтесь?

Наталя Павлівна. Тепер згоджуюсь.

Іван Стратонович. Коли вже виходу іншого немає.

Наталя Павлівна. Я вас люблю, Іване.

Іван Стратонович. Ні, це вже, дійсно, така безодня, така прірва брехні.. Та як у вас духу стає говорити це після того, що я чув...

Наталя Павлівна. Я сказала те, що єсть..

Іван Стратонович. Так ви любите мене?

Наталя Павлівна. Ні, не люблю! Годі. Нема про що балакати. Кличте Андрія.

Іван Стратонович. Фу, чорт-рт! Тут, дійсно, голову загубиш! І ви думаєте, що я вам повірю?!

Наталя Павлівна. Я нічого не думаю і думати не хочу. Забудьте те, що я вам сказала, це був «трюк, фокус», як ви говорите, я це придумала для того, щоб вас обдурить, виманить у вас листи.

Іван Стратонович. Новий хід якийсь. Щире каяття буде, сльози, Добрячий Андрій великодушно простить, і... все врятовано! Ну, так ми маємо також ще один хід. Все зруйную: себе, їх, але й ти підеш з нами!

Наталя Павлівна. Як ви мене мучите! Кінчайте швидше.

Іван Стратонович. Ви мене рік мучили! Дайте ж і мені помучить. Ви мене теж давно любите?

Наталя Павлівна (*глибоко зітхає*). Я вас не люблю. От весь мій хід. Бідний мій, бідний! Такий завжди суворий, хмурий, лишнього слова не почувеш від нього... І стільки видно пережитого страждання. Але я не могла підійти до вас. Я зовсім не думала...

Іван Стратонович. І щоб утішитись, полюбили Тося...

Наталя Павлівна. Хіба це любов? Я хочу любити душу, любити... (*Спиняється*).

Іван Стратонович. Ну, добре. Ви хочете, щоб я вам вернув листи?

Наталя Павлівна. Навіщо вони мені?

Іван Стратонович. Так чого ж ви хочете?

Наталя Павлівна. Я хочу спокою, Іване. Хоч смертного, аби спокою. Робіть зі мною, що хочете, мені все одно.

Іван Стратонович. Хоч би й... цілувать вас почав??

Наталя Павлівна. Іване! Я вами так не гралась. Іване, я люблю вас, але не вимагайте цього від мене... Я не можу...

Іван Стратонович. Ха-ха-ха! От в чім діло? Я за поцілунок, навіть за ніч не дам вам листів!

Наталя Павлівна. Я їх не прошу у вас.

Іван Стратонович. Ви просто знаєте, що не можу ж я показувать їх Андрієві, будучи вашим любовником. Та ви землю тут їжте — не повірю. Навіть якби пішли зі мною і то не повірю.

Наталя Павлівна (тихо). А смерті повірили б?

Іван Стратонович. Смертю докажете? Це мені подобається. Повірю! Вашій смерті повірю. Прошу... З третього поверху буде напевно

Наталя Павлівна. А як не вб'юсь, а тільки покалічусь?

Прислоняє її до дзеркала щогою як до стіни під час затримання злочинців

Іван Стратонович. Ну так я дам Вам ціаністого калію, у нас в лабораторії є. Од нього вже напевно помрете.

Наталя Павлівна. Я ж не встигну знищити листи...

Іван Стратонович. Повний мат, виходів нема більше, тільки один... (Кидає листи)

Наталя Павлівна. І це ви мене так любите?

Іван Стратонович. Та я вас ненавиджу(а не люблю) Докажіть, що любите, тоді любитиму. Ідіть чорту в зуби!

Наталя Павлівна. Дайте мені строку до того часу, як скінчите мотор і зробіть з компанією контракт.

Іван Стратонович. Даю вам строку до завтра, а сьогодні ви прийдете до мене. Сьогодні я хочу, щоб ви були моєю.

Наталя Павлівна. Не буде цього!

Іван Стратонович. Я люблю Вас.

Наталя Павлівна. Хоч би й любили, то краще смерть ніж з примусу бути вашою.

Іван Стратонович. А доказати мені?

Наталя Павлівна. Вам докази не потрібні. Ви й смерті не повірите.

«Входить Андрій»

Трек «Портрет»

Іван Стратонович. У Наталі Павлівни нерви трошки попсувались сьогодні і голова боліла. Я ось лавро-вишневих капель приніс. Прошу.

Наталя Павлівна. О, які ви добрі! Тільки у мене вже голова не болить і нерви заспокоїлись.

Іван Стратонович. *(що ходив, зупинившись)*. Скучно. Од скуки я навіть хочу запропонувати вам почитати що-небудь уголос... Так, всією сім'єю... У мене тут єсть одна цікава річ...

Наталя Павлівна. Ні, я читати не хочу. Щось інше...

Іван Стратонович. А я так стояв би за те, щоб читати. Наталі Павлівні спокійніше було б.

Наталя Павлівна. Ні, піду ляжу. Ви, справді, краще читайте. Читайте, Іване Стратоновичу, а я піду.

Іван Стратонович. Бачите, а я казав їй, випийте лавро-вишневих капель!

Сцена Андрій

Адю, останься на хвилинку!

Ні, ні, ні. Я не пущу тебе сьогодні, не пущу! Ти побудеш зі мною.

Я не хвора й не чудна. Я хочу, щоб ти побув зі мною.

Нічого зі мною нема. Ну, зблідла трохи. Ну, голова болить...

Адю, я хочу дати тобі кілька питань, будеш відповідати мені щиро, по совісті!

Ти любиш мене?

Ти віриш мені?

Чекай. Ти відповідай, подумавши. Скажи, ти повірив би, якби тобі сказали, що я тебе обманюю? Відповідай, Адю! А якби я, дійсно, зрадила...

Заспокойся, ніякої зради нема, я тільки хочу знати, як ти любиш мене... і як віриш.

Тасю, ти можеш не питати мене про це... Ти знаєш сама, як тобі вірю... Як побрались, не вірив тобі, мучився, думав — просто з жалості ти пішла за мене.

Тепер тільки молюсь на тебе. Якби ти померла, це було б в тисячу раз легше...
Смерть я, може, пережив би, а обман ніколи.

Оце так ви мене любите...

Входить Іван

Наталя Павлівна. Знов підслухували?

Іван Стратонович. Я не читав їх. Ну, тепер можете прогнать мене і скінчить комедію.

Іван Стратонович. Це подяка чи...

Наталя Павлівна. Любов!

Іван Стратонович. Ходім до мене.

Наталя Павлівна. Для доказу?

Іван Стратонович. Ти боїшся?

Наталя Павлівна. Ні, я для доказу не піду. Піду, коли бажання поведе.

Іван Стратонович. Значить, я мушу вірить словам?

Наталя Павлівна. Ні, я дам тобі інший доказ... Я дам другий доказ, і ти повіриш...

Іван Стратонович. Коли?

Наталя Павлівна. Я хочу тебе випробувать, чи ти віриш мені...

Іван Стратонович. Я не знаю, чому вірить. Знаю, що ти отруїла мене своїми словами. Убий мене, тільки правду дай!

Наталя Павлівна. Дам. Тільки не зараз, а тоді, коли ти МЕНІ будеш вірить, а не доказам. Будеш ждять?

Іван Стратонович. Мушу.... Сила на твоєму боці.

Наталя Павлівна. Я хочу дати тобі такий доказ, щоб ти все життя вірив мені...

Наталя Павлівна. Ой матінко! Це про мотор, відповідь. Так швидко...Просьть Андрія прийти підписать контракт.

Дивиться в дзеркало, ніби чує звідти питання

Наталя Павлівна. Я? Не рада?.. Я не рада? Ха-ха-ха!..Ні, я рада... Я страшенно рада. Тепер уже кінець..

Трек «ЛЮБОВ»

Наталя Павлівна. Тосю! Я хочу з тобою говорить.

Тось. Прошу.

Наталя Павлівна. Сьогодні Андрій підписує контракт.

Тось. Так. Мені сказали. Дуже радий. Поздоровляю. Ну?

Наталя Павлівна. Який холодний, чужий, ворожий погляд.

Тось. Річ не в моїм погляді. Ну, що далі?

Наталя Павлівна. Не треба так дивитись на мене, Тоську, не треба, коханий мій. Єдиний, коханий мій!

Тось. Тасю! Що з тобою! Ти хочеш мене з розуму звести, чи що?

Наталя Павлівна. Єдина радість!.. Єдине світло... Сонце...

Тось. Що це все значить, скажи ж, не муч мене... Тасю, хтось ввійти може!

Наталя Павлівна. Хай! Хай входять... Хай всі бачать.

Тось. І вже не боїшся, що це вб'є Андрія?

Наталя Павлівна. Не боюсь! Навпаки, я дам йому на все життя спокій і певність у себе. Дам те, що найбільш потрібно. І дам брехнею! Чуєш, брехнею! Хай же живе брехня!

Тось. ти прощаєшся зі мною? Говори! Прощаєшся?

Наталя Павлівна. Підожди... Я зараз... Це слабкість... Цього не повинно бути... Ти любиш мене?

Тось. Тасю! Ну, що за питання?

Наталя Павлівна. Правда, я сама не знаю, що говорю. Я знаю, ти любиш. І я люблю тебе. Віриш ти мені, що я тебе люблю, скажи?

Тось. Не вірю. Я чую, що ти мені зараз скажеш. Що тепер ми мусимо розійтись. Можеш говорити, я спокійний.

Наталя Павлівна. Ні, я хочу тобі сказати, що ми ніколи не розійдемося тепер. Чуєш? Ніколи.

Тось. Це правда?

Наталя Павлівна. Правда. Ти будеш мені тепер вірити, що я любила і люблю тебе. Тільки я ще хочу одно сказати. Слухай, Тосью. Ніколи,— чуєш? — ніколи ні одній людині ти не повинен того говорити, що між нами було. Чуєш?

Тось. Я не розумію, Тасю: всі ж все одно будуть бачить...

Наталя Павлівна. Те, що будуть бачить, це друга річ. А вони не повинні знати того, що було. Ти даєш слово?

Тось. Скільки хочеш... Тільки я не розумію...

Наталя Павлівна. Ні, ти присягнись мені нашою любов'ю, що додержиш слово. Присягнись, що ти віриш мені.

Тось. Присягаюсь, Тасю.

Наталя Павлівна. А потім... Що буде, то буде.

Трек «Хтіла тіла»

Тось. Доброго здоров'я, хіміко.

Іван Стратонович. Як? Хіміко? Це ж по якому? По-українському, мабуть? Щасливий народ — українські поети, їм закони не писані.

Тось. Щось ви сьогодні скислі якись дотепи пускаєте. Новеньке б щось.

Іван Стратонович. А ви вже приготували вітальні вірші? Я б на Вашому місці...

Тось. Слушайте, ви, кислото... Я зараз не маю охоти жартувати, але коли ви так дуже хочете, то можу. Тільки щоб потім не жалкували.

Іван Стратонович. У-у, з такою передмовою я пас. З поетами, коли вони не мають охоти жартувати, небезпечні жарти. Ухиляюсь. Покірно ухиляюсь і прошу ласкаво вибачити.

Тось. Щось ви сьогодні страшно балакучі.

Іван Стратонович. З вами роллю помінявся.

Наталя Павлівна (весело). Панове! Тільки хоч сьогодні не гризіться!

Поліна заходить на центр

Трек «Вестерн»

Іван Стратонович. Пахне десятьма тисячами. І ще чим-небудь. (*Зиркає на Наталю Павлівну*).

Тось. Значить, хіміко, вас можна поздоровить тепер?

Іван Стратонович. А вас?

Тось. Мене? А я тут при чому?

Іван Стратонович. А як же, член щасливої сім'ї!

Наталя Павлівна (весело). Прошу слова! Панове, вип'ємо за те, що дає радість!

Андрій Карпович. Віват!

Наталя Павлівна. Чекайте! За все, що дає радість, що б воно не було! Що б воно не було: брехня, правда, любов, ненависть, хвороба, навіть... навіть смерть! Добре? Ну? За все, що дає радість! Не хочете?

Тось. Радість — річ чудесна, але брехня, хвороба, смерть...

Наталя Павлівна. А коли вони дають радість? Радість, чуєш? Велику, довгу...

Тось. За радість — віват, а за брехню... геть!

Іван Стратонович. Віват за все, що дає радість!

Тось. Тільки за радість і правду!

Наталя Павлівна. Пий за все! От подумаєш. Головне пий, а за що — потім розбереш. За радість пий, яка зараз є. От і все.

Вони не люблять брехні? Навіть тої, що дає радість? Я таки теж бачила людей. Поки ти їм потрібний, доти й хороший, а як висмокчуть, так і викинуть. Хіба Я чула коли щире, правдиве слово? Все брехня, обман... А що єсть істина? Істина є постаріла брехня. Всяка брехня буває істиною... Хочу любити, любити душу. Хочу повної радості. З вином, з муками, з брудом, з брехнею! Я гублю радість життя. А без радості я не можу ні... любити, ні жартувати, ні жити.

Додаток 1.

Афіша до вистави «Брехня», реж. Анна Мошина

Додаток 2.

Фрагмент з вистави «Брехня», реж. Анна Мошина

Додаток 3.

Фрагмент з вистави «Брехня», реж. Анна Мошина

Додаток 4.

Фрагмент з вистави «Брехня», реж. Анна Мошина

Додаток 5.

Фрагмент з вистави «Брехня», реж. Анна Мошина

Вітаю. Дуже вдячний за запрошення та можливість бути присутнім на виставах.

Поєма Володимира Вінченка «Брехня», яку обрала Анна Мошина, являє собою складу та багатогранну поєму, яка досліджує теми, моралі та людської природи. Анна змогла створити глибoku та захоплюючу постановку, розкривши важливі питання порушені концепцією цього твору.

В своїй роботі Анна продемонструвала себе як талановита та працююча режисерка з глибоким розумінням драматичного мистецтва. На мою думку, її робота відзначається креативністю, оригінальним баченням, вмінням мотивувати та ефективно скеровувати акторів та інших фахівців, які в свою чергу, створили на сцені атмосферу спільної командної роботи.

Також, хочу наголосити на неперевершеній здатності Анни передавати емоційну глибину та цілісність персонажів, що схвильовує глядачів, наштовхуючи їх на певні роздуми та переживання, що властиво справжньому мистецтву.

Дякую.

23:12

постановка глибша, ніж може здатися на перший погляд
спочатку ти думаєш і оцінюєш персонажів поверхнево, коли тільки знайомишся з історією, аде в подальшому відчуваєш неоднозначність до кожного з них до головної героїні - нерозуміння змінюється співчуттям
до чоловічих героїв - співчуття на незрозумілість щодо їхніх дій
рішення з піджаком для мене було геніальним настільки, наскільки і простим як Аня казала: «дуже складно акторам показати байдужість»
і ось це рішення не брати актора бо він і не потрібен вразив мене дуже
ляльковість всієї постановки дає якесь відчуття наскільки людьми керують почуття та емоції
постановка дуже красива і цікава, після неї хочеться ще подумати багато про людську суть, я люблю коли вистава дає таке підґрунтя для думок

13:42

Додаток 6. Відгук глядача

Переслано від

Olga

Щиро вдячні за таку цікаву і змістовну виставу! Акторам - браво! Бажаєм вам успіхів і чекаєм наступних прем'єр!

Додаток 8. Відгук глядачки

Аліна

Вистава зацікавила з першої хвилини, дивилася з великим задоволенням. Акторська гра неймовірна, сценарій на висоті. Весь зал був у захваті. Обов'язково прийду ще. Дякую за вашу працю. Пишаюсь Вами 🙏🏆 Ви молодці! Браво!

02:58

Додаток 10. Відгук глядачки

Додаток 7. Відгук глядачки

Светлана

Дякую за отримане задоволення після перегляду вистави. Актори молодці, браво!!!!

Додаток 9. Відгук глядачки

Вика

Дуже сподобалась тема вистави, досі під враженням, є над чим подумати
Дякую

02:58

Додаток 11. Відгук глядачки

https://youtu.be/_lsuNqVWXho?si=PX4QK9H5EQE7Kjf1

Додаток 12. Відео з вистави «Брехня», реж. Анна Мошина